

Čauté děcká! Jsem tu zas. Víkend byl jako vždycky nadítej na zážitky, ale tentokrát to byla fakt pecka. Konečně došlo i na moje holčičí zájmy. V sobotu jsem si totiž vyrazila šopovat, víme? To my holky milujeme. Jenže mě šiděj, jako pochopitelně ve všem a kupříkladu Rumouš, ač vůbec není holka, chodívá šopovat mnohem častějš než já! No řekněte mi, kde je nějaká spravedlnost.

Tak aspoň teda, že v sobotu se vycajchnovali. A vyrazili jsme úplně jak ty Hujerovi. Všichni. Původně jsem si teda měla vyjít jen s páníkem. A pánčička, že s Rumoušem si půjdou kamsi jinam. Ale pak to pánčička přehodnotila a že půjdem v plný sestavě. Prostě Hujeři, no. Uzmula si mě hned u baráku, a vytáhla tenisáky, ať tu cestu civilizací nemám tak nudnou, když musím být vodítková. A abych to neměla tak nakrátko připla mi k vodítku ještě to Rumoušovo a už jsme pochodovaly. Von by mě totiž pánik vedl celou dobu na tom krátkým vodítku a to pánčička nepovažuje za plnohodnotnou procházku vůbec.

Takže nakonec vzniknul klučičí tým a holčičí tým, tak jako často, když jdeme hromadně. Tak jsem si řapala, čuchala, honila tenisáka a když jsme došli k takový louce, tak že to stříhneme prej tadyma. Nebyla jsem proti, páč konečně zasejc moje oblíbený prostředí. A hned jsem chtěla jet, a šuup už jsem vypálila. Sem neměla dělat jako asi teda. Páč nastal krátkej proces a bylo po hehe. Ale pak, když jsem se chovala civilizovaně, jsme si to tam šly s pánčičkou pročuchat. Teda já, vona nic necejtí, je nemožná. To jí kolikrát s Rumoušem bažantika ukazujeme a nic, nevidí ho.

Kousek za loukou už bylo konečně to centrum nákupování a já si to konečně mohla užít. Hezky jsme se rozdělili. Kluci šli kupovat takový nepodstatnostě, jako šmirglpapír a tak a my holky šly rovnou do pravý části. Tam je vám věcí! To nevíte kam dřív. Třeba takovej váleček na malování! Ten se mi tak líbil!! A myslíte, že mi ho koupila? Ne, vůbec jí to nenapadlo. A to ani, když jsem si ho chtěla z toho stojánku sama sundat!! To už by došlo i tupýmu, že ho nutně potřebuju. A nic, vona nic prostě. Alespoň, že jsem si mohla skenovat ty regály. Ty mě zajímaly.

Si vemte třeba ty kyblíky s koňskejma bobkama. Nebo s těma kravíma! Ty byly. Doufala jsem, že třeba jich pár vezmeme, když už jsme tam byly. Ale zase nic. Tohle je nějaký šopování? Proč jsme sem teda chodily? Kluci ty budou mít aspoň ten šmirglpapír minimálně. A co my? Prt! No ale pak to konečně přišlo. Ty nejlepší regály!! Všude balíky s nějakým

A..... sem to trochu přehnal a masíčko se nám rozletělo krapítek do vesmíru :-D. Pánčička hópala rybičku jak na volejbale a šup uzmula mi otevřený pytlík dřív, než jsem ho stačila vybrakovat. Pak jsme si daly závod, která z nás posbírání víc toho masíčka vystřeleného do vesmíru. Vyhrála vona teda. Divím se, že jí to obecenstvo u kas nezatleskalo. A že jich tam, těch dobře se bavících diváků, bylo! To ocením, jsem ráda středem pozornosti. Pak už jsme se zařadily do fronty. A koukám, že u vedlejší kasy stojí Rumouš a drží taky takovej pytlíček, co jsem měla já. Sedí ve frontě a čeká. Taky jsem chtěla svůj pytlík a šla jsem ho dolovat pánčičce z kapsy, kam ho prozatím strčila a modlila se, aby si někdo nemyslel, že to krademe. Prej prt. Musím si ještě počkat, až se naučím pořádně nakupovat. Ale byla jsem i tak pochválená, či spíše velepochválená, protože jsem sice bez pytlíku, ale celou dobu způsobně seděla a posouvala se vpřed dle pokynů pánčičky. Vůbec jsem nezlobila a neškodila. Když na nás přišla řada, jukla jsem vesele na paní pokladní a ta se smála. Pánčička jí varovala, ať na ten pytlík vůbec nesáhá. Či líp, ani se k němu nepřibližuje a jen ho zdálky naskenuje, protože už předtím projel flekatým skenerem. To myslela co? Paní pokladní to rozveselilo ještě víc. Platit mě pánčička taky nenechala, ale hned za kasou jsem dostala moocmocmoc toho masíčka.

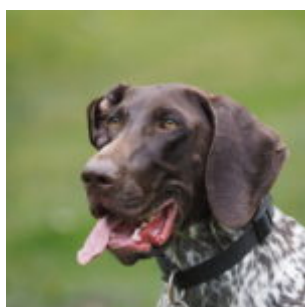
A zasejc jsem způsobně seděla, když kolem mě chodili lidižové a měli zajímavý věci. Dokonce, dokonce, helejte, tomu páník nechtěl věřit skorem.... Páč.... popošly jsme kousek, pánčička praví: "Tali!" a ukáže ukazováčkem a neříká nic. Já sednu. A sedím. Ukáže mi dlaní a poodejde. Furt sedím. Pak máchne rukou dolů a já si lehnu. A v tom jde kolem pán a paní a ten pán vydechne "Týývo*e, vidělsto?" A pánčička se culí. Dílem prej proto, že je na mě hrdobec a dílem proto, že kdyby mě ten pán viděl jindá, tak sice řekne to stejný, ale ne v údivu nad tím, jak šikovná jsem, ale jak moc zlobím. To ale není do pánčičky spravedlivý, já se fakt snažím. A snažím se čím dál tím víc.

Tak jsme tak čekaly za těma kasama a přišli kluci na řadu. Rumouš podal svůj pytlík s masíčkem páníkovi, ten zaplatil celej nákup a paní pokladní se ptá, jestli támhleto divoška patří taky k nim, a jestli je taky tak šikovná A páník pravil, že jo, že patříme k sobě a že ale, ta divoška, ta tak úplně šikovná není, ta že je jeho a tadyhle ten, ten šikovnej, že je prej pánčičky. Má u mě za to vroubek teda. Copak já nejsem šikovná?? A nejsem taky pánčičky? Sem náhodou šikovná, sem! Bych chtěla vidět jeho, kdyby byl na mém místě. Vůbec jsem to neměla lehký a dneska? Jedu vlakem, můžu do hospody, hodně chodím na volno i když ne všude, tramvají jezdím, na cvičáku jsem byla (a půjdu prej zasejc) . Jen ty pole ještě musíme

vychytat. Zlobím náhodou už jen na půl plynu. A to je sakra co říct. No vemte si, že jdu v lese a úplně sem volně! A pánčičky sem rozhodně taky. Však kolikrát se mě zastala, když se pánik na mě rozhořčil. Nedá mě, nedá. I když je na mě přísná. Měl mě náhodou vidět, když jsem chvílku před tím poslouchala na to ukazování. Jenže to se nedíval, to tam cvrdlikal s paní pokladní a Rumoušem, kterej už je celovyškolenej a tak to se mu to promenuje na veřejnosti. Taky je ale skorem o dva roky starší. Má náskok.

Tak ale hlavní je, že jsem si konečně po dlouhý době nakoupila. Pak jsme ještě byli chvíli v tom vestibulu a chodili kolem nás pořád nějaký lidi. Snědli jsme si každej půlku pytlíku a já měla ještě spadeno na ten Rumoušův. Jenže to mi zasekla pánčička s tím, že “Není tvoje!” a smolikof. “Není tvoje!” znamená, že se mám na to vykašlat, tak jsem se na to teda vykašlala a to už jsme šli zasejc zpátky. Pánčička prej, že zpátky už si půjde s Rumoušem, jenže houbeles. Zas si mě nechala a hrály jsme si spolu a učila jsem se chodníky. Tam už jsem taky lepší. Už si kolikrát sama od sebe sedám a koukám, jestli se dívají. Takže jsme si řapaly spolu. Na louce jsme si ještě trochu čtali všichni tenisáky a pak už jsme šli fakt domů. Ve starejch uličkách jsem se učila poslouchat u plotů, kde všude ze zahrad štěkali psi a pak už jsme měly co dělat, abychom dohnali Rumoušotým, protože ti šli napřed a neměli klíče. Jsme ohleduplný a nenechaly jsme je mrznout před domem.

Však ono toho ale i tak bylo na jednu dost. Svalili jsme se s Rumoušem na pelíšky a bylo nám jedno, že pánici vypadli kamsi do dálav na koncert. Hlavně, že nám předtím ještě stihli dát večeři. Každopádně doufám, že si zase brzo na nějaký to šopování vyrazim, to mě totiž ba.

*Docentka přes
fšecko a majitelka
poradenské
služby TaliVejr -*

Talířová